

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apodixes, Sive Demonstrationes Tres Horrendarvm Blasphemiarvm Ecclesiae A Calvino Reformatae, Circa tres primos Symboli Catholici Articulos

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphaliae, 1608

Capvt IV. Regnum Christi Caluinistici habere finem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35415

nendum est vulgo receptis prouerbijis, ita vsum esse Christum, vt tantum essent probabiles coniecturae, nō autem solidè probarent, in cap. 2. Matth. & Luc. 5. Videntur vt admirentur turbæ (Caluinianæ) super doctrina eius; cap. 7. Matth. vt stupeant in doctrina eius, quia in potestate erat sermo ipsius; Luc. 4. vt suspiciant verba duodennis in medio Doctorum? Luc. 2.

CAPVT IV.

Regnum Christi Caluinistici habere finem.

TRia in thesi argumenta sunt perspicuè deducta, demonstratumq; est apodicticōs, Caluinistarum Christum esse a christon, & nō Christum pijs appromissum. Primum est; de vero Christo dictum est ab angelo Gabriele; *Verus Christus vnctus est in Regē æternum.* *His erit magnus & filius altissimi vocabitur, & dabit illi Dominus Deus sedem David Patris eius, & regnabit in domo Iacob in æternum, & regni eius non erit finis.* Luc. 1. quin ipse etiam de seipso Psal. 2. *Ego autem constitutus sum rex ab eo super Sion montem sanctum eius.* at hæc non quadrant in Christum caluinistarum, vt qui Rex non sit in æternum, aut si rex quidem sit æternus, à die tamen Iudicij extremi, rex futurus sit sine regno. Hæc sumtio ex claris caluini verbis 2. Instit. c. 14. §. 3. clarissimè probata est. Ait enim: *Christo*
tem.

Ratio.

temporale imperium à patre mandatum est, donec facie ad faciem conspicua sit eius maiestas; Cui adeo nihil decedet imperium Patri reddendo, ut longè clarior emineat. Nam & tunc desinet caput Christi esse Deus, quia Christi ipseus Deitas ex seipsa fulgebit, cum adhuc velo quodam sit obtecta. Respondet ad hoc testimonium Prædicans, & quasi sphynx fuerit Calvinus, ipse vero sit Oedipus quidam Calvinoprædicanticus, per imperium temporale intelligi illud, quod mediatoris est proprium & exercetur per verbi ministerium ita §. 27. Sed Dauis alius, non Oedipi hoc responsio est, nõ è caluini, sed Prædicantis cerebro procusa. Agit caluinus (ut primis paragraphi illius verbis innuit) de locis Scripturæ, quæ ipsi clarissimè ea, quæ pertinent ad verã Christi substantiam enarrant, & vtramq; simul naturam comprehendunt: in ijs autem vult esse; potestatem Christo datam à Patre remittendi peccata; suscitandi quos velit; largiendi iustitiam, sanctitatem, salutem; iudicandi viuos & mortuos; utq; honoretur quemadmodum & Pater. Eundem in sensum vult Christo datam potestatem & imperium summum, ut corã ipso flectatur omne genu, hoc vero imperium peracto iudicio contendit à Christo reddendum Deo Patri, ita ut tunc & nomen ipsum, & coronam gloriæ, & quicquid à Patre accepit, Patri subiecturus sit, eaque deinceps gloria contentus futurus, quæ potiebatur ante mundũ conditũ. Nõne hic est, Prædicans, totius istius paragraphi sen-

Resp. Prædicantis,

Refutatur.

Christus
Caluinista
zum erit
inglorius
post iudi-
cium ex-
tremum.

fensus? Nonne hæc sententia verborum antecedentium ea, quæ posita sunt in thesi, & iam repetiuimus? Etiam atq; etiam Calvinum tuum relege, non alia apud ipsum eo loco notabis. At non hoc est loqui de imperio per prædicanticum ministerium exercito. Reddet imperium, ob quod flectitur omne genu, id est, vt non frigidè tuo iudicio interpretatus es §.6. Disp. 2. reddet gloriam & maiestatem suam, vniuersumq; cultum religiosum (id enim tibi per genuflexionem intelligitur) à se reijciet. Atqui hoc est, non regno tantum suo Christum spoliare, sed inglorium etiam post diem iudicij constituere ex Caluini propriaq; sententia. Rursum Caluini Christus contentus erit ea gloria, qua ante mundum constitutum potiebatur; at ea gloria est solius diuinitatis propria. Reliqua igitur regia potestas & gloria data illi in cælo & terra, post mundum conditum, impletumq; incarnationis & redemptionis mysterium, in eo euacuabitur. Deinde & nomen ipsum & coronam gloriæ, & quicquid à Patre accepit, Patri subijciet, ait Calvinus. Estne hoc idem, quod imperium Prædicantici ministerij Patri tradet? vel formam tantum præsentem mutabit? Deniq; quo spectant ista? *reddendo imperium Patri, nihil e. us Maiestati decedet? tunc desinet caput Christi esse Deus, quia Christi Deitas ex seipsa fulgebit?* An reddit imperium, qui ministerium linguæ, vel formam

mam

mam tantum præsentem immutat? aut red-
 dendo imperium, aliquid eius Maieſtati de-
 cedere timendum eſt, qui id in excellentius
 commutat? An deſinere poteſt caput Chriſti
 eſſe Deus, vel propter prædicanticum impe-
 rium redditum, vel propter formam regni
 mutatam? Hæc ſi Calvinum de cuius verbis
 agitur, tueri velis, ſunt expendenda tibi Præ-
 dicans, non alia ex tuo penu proferenda, vel
 è Catholicorum libris corroganda: qui verba
 Pauli I. Corinth. 15. (cum tradiderit regnum
 Deo Patri) optimè interpretantur de Eccle-
 ſia militante, quam poſt exactum iudicium
 nouiſſimum omnibus numeris prædeſtina-
 torumq; collectione abſolutam, & iam pur-
 gatam ac purpuratam pretioſo ſuo ſanguine
 tradet, offeretq; Deo & Patri cariſſimus fili-
 us, non quod antè Deo & Patri non fuerit ſub-
 iecta Eccleſia, ſed quod tum demum erit cõ-
 ſummata, quodque conſpectâ clarè diuina eſ-
 ſentia, ita Deo ſit ſubijcienda, & coniungenda,
 vt non iam amplius rebellio carnis aduerſus
 legem Dei ſit futura in electis, ſed ipſi in Deo
 & Deus in ipſis ſit habitaturus & perfectè reg-
 naturus clara viſione Deitatis omnes in ſui a-
 morem potentias animæ trahente. Tradere
 igitur regnum, eſt, Eccleſiam conſummatam
 & perfectè ſubiectâ Deo Patri offerre. Neque
 tamen tradendo regnum, hac ratione ſe eius
 imperio exuit, vt Calvinus delirat, ſed manet
 eius

eius caput, princeps, Rex, sicut prius extitit, ut cuius regni non sit finis.

**Verus
Christus
est vnctus
in sacerdo.
tem eternū
Melchise-
dechicum.**

**Caluinista
rū Christus
non est vn-
ctus in Sa-
cerdotem
æternum
Melchise-
dechicum.**

Secunda ratio est: de vero Christo per regium Prophetam dictum est Psalm. 109. *Tu es Sacerdos in æternū secundum ordinem Melchisedech.* At caluinistarum Christus non est Sacerdos in æternum, &c. Caluinistarum igitur Christus verus nō est Christus. Minor probatur, Sacerdos secundū ordinē Melchisedech quā sacerdos, debet habere sacrificiū Melchisedechicū, *omnis enim Pōtifex (Sacerdos) ex hominibus assumptus, pro hominib. constituitur in ijs quæ sunt ad Deū, ut offerat dona & sacrificia p peccatis.* Heb. 5. Sunt quæ hæc tria, Templū, Sacrificium, Sacerdos, ut ait B. August. Ep. 49. q. 3. se cōsequētia. At qui sacrificium illud Melchisedechicum nunquā habuit caluinistarū Christus; neq; enim (ut in thesi clarum est) eorū Christus panem & vinum vnquā Deo obtulit, ne quidem in nouissima cœna: q̄ tamen fecisse Melchisedech, & sacræ literæ, & veteres Doctores testantur. Sic enim Gen. 14. *Melchisedech Rex Salem proferens panem & vinū (erat enim Sacerdos Dei altissimi) benedixit ei.* Ad quem locū alludens Clemens Alex. l. 4. Stromatū, ait, *Rex Salem Sacerdos Dei altissimi, qui vinū & panē sanctificat a dedit nutrimentum in typum Eucharistiæ.* Nec abludit Chrysoft. Hom. 35. in Genesin, volens illum panem & vinum fuisse figuram Eucharistiæ. Assentitur August. 16. de ciu. c. 22. scribens ibi primū apparuisse

ruisse Sacrificium, quod à christianis offertur Deo. Eadem cōcors est sententia veterū, adeo ut calu. in c. 9. ad Hebr. dicat: *nihil moror, quod sic loquuntur vetusti scriptores.* Adfert eos Suarez tom. 1. in 3. D. Tho. disp. 46. Sect. 4. additis etiā Rabbinis, qui textus euidentia conuicti, idem sunt cōfessi. Eosdem adducit Bellarm. li. 1. de Missa c. 6. Ad horū authoritatem, & ab Apostolis derivatā doctrinam prædicans cōsulto cōsilio obmutuit, cæteroqui cicadis vocalior.

At notat cōtradictionem Iesuiticam, §. 29. *Subtilitas prædicantica.*
 puta quod velint offerri panem Melchisedechicum, & eundem offerri nolint, ut qui negent panē remanere in Eucharistia. Omnino ut cætera, ita etiā hoc argutè, sed argutia planè prædicatīca & bæotica. Volunt Iesuitæ in nouo testamento offerri panē Melchisedechicū, id est, eū ipsum quē præfigurauit oblatiōe sua Melchisedech: nempe panem Angelorū, corpus & sanguinem Christi. Iidem panem offerri nolunt: nimirum coctum à pistore, sed sub panis specie christū Dominum. Sed pergit Prædicās, Apostolus Heb. 7. nō meminit huius sacrificij. Respondeo, nō meminit, primò, quia eius mētio nihil ad institutum Apostoli fecit, ut cui propositum fuerit, christi eminentiam præ Sacerdotib. Aaronicis colligere ex eminentib. Melchisedechi prærogatiuis; at inter illas eminentias nō erat, offerre panem & vinū; pane siquidem nobiliores victimas tauro-rū & arietū immolabant Aaronici Sacerdotes.

Vnde

Obiectio
 prædicantica
 Sol.

Vnde si Apostolus Melchisedechici sacrificij memoriam Hebræis renouasset, argumentum ijs contra se præbuisset: Dein eius mentio cōsulto ab Apostolo prætermissa fuit, quod (vt monet D. Hieronymus ad Euagrium in epist.) de hoc mysterio sermo grādis & ininterpretabilis sit ad dicendum, prout ipse Paulus cap. 5. loquitur, quodque Hebræi imbecilles facti sint ad audiendum tanta mysteria, lacteque magis & intellectu facilibus (cuiusmodi sunt que collegit Apostolus) opus habuerint, quam cibo solido, hoc est incomprehensibilibus fidei Christianæ articulis, de Trinitate in vnitatem, & vnitatem in Trinitate, de panis in corpus Christi conuersione, de quotidiana Christi incruenta oblatione, alijsque non dissimilibus. Incruentam cum dico oblationem, maledicentiam Prædicantis reprimo, qui, quæ Apostolus de cruento Christi sacrificio dicit, malitiosè rapit contra incruentum. Huiusmodi sunt in cap. 9. *Christus semel oblatus est* (scilicet in monte Caluariæ cruentatus & trucidatus crudeliter) *ad multorum exhaurienda peccata.* At quin sæpius offerri possit modo incruento non ibi negatur vetaturue. Simili modo deprauat illud ex cap. 7. vbi dicitur: *Plures facti sunt Sacerdotes* (summi Pontifices Aaronici, æqualis potestatis suis præcessoribus) *quod morte prohiberentur permanere. Hic autem quod maneat in æternum sempiternum habet Sacerdotium.*

Hoc

Hoc est: solus Christus perpetuo est manetq; supremus omnium summusq; sacerdos. Sed quia summus non est, vbi non sunt inferiores, necesse est, vt sint plures præter eum alij noui testamenti Sacerdotes, qui nouæ legis in Ecclesia offerant sacrificium, missasque celebrent.

Tertia ratio. In verum Christum conuenit illud Isaia cap. II. *Egredietur virga* (virgo Maria) *de radice Iesse, & slos* (Nazaræus Christus Dominus) *de radice eius ascendet, & requiescet super eum spiritus Domini, spiritus sapientia & intellectus, spiritus consilij & fortitudinis, spiritus scientia & pietatis, & replebit eum spiritus timoris.* Et illud Coloss. 2. *in quo sunt omnes thesauri sapientia absconditi*, ita vt verè vnctus sit secundū animam omni scientia beatifica simul & infusa; naturali æquè ac hyperphica. At non hæc quadrant in Calvinistarum Christum, vt qui nec spiritum scientia, nec sapientia, statim atque è purissimo virginis sanguine, velut virga radicis Iesse formatus est, acceperit. Calvinistarum igitur Christus non est verus Christus. Huius argumenti vis, vt distinctius intelligatur, diuersas in Christo scientias distinguamus. Prima, quæ in Christo scientia fuit, est increata prorsusque diuina, quam vt Deus ab æterno, & priusquam homo fieret possedit, & per quam natura Christi diuina omnia omnino perspexit. Secunda in Christo scientia

Verus Christus est vnctus Spiritu sapientia, &c.

Varia scientia in Christo.

M est

est beatifica, qualis ad beatas in cælo mentes ex claro diuinæ essentiæ intuitu redundat. De hac Ioannis I. *Vidimus gloriam eius, gloriam quasi unigeniti à Patre plenum gratiæ & veritatis.* Veritatis utiq; quæ unigenitum à Patre, quæ beatorum Angelorum hominumque caput, quæ mysteriorum hac in vita incomprehensibilium Doctorem perfectissimū scientissimumq; quæ hominem Deo ratione hypostasis, magis coniunctum Thronis, Cherubinis, & Seraphinis, decebat. Huius scientiæ præcellentia uniuersum hoc quod Deus videt scientia visionis, vidit anima Christi ab initio conceptionis. Tertia est infusa à Deo, cuiusmodi & angelicis turbis initio suæ creationis, & primo parenti Adamo in paradiso, & prophetis diuinitus ac Salomoni fuit cōmunicata. Hanc etiam ut caput angelorū, ut propheta prophetarum, ut sapientissimis sapientior suo sibi iure Christus vendicauit. Quarta est acquisita, sic dicta, quod ordinariè paretur, vel propria inuentione, vel magistrorum institutione, per quam rerum causæ & effecta dignoscuntur. Huius generis sunt Logica, Phisica, Mathesis, Ethica, Metaphysica, & id genus disciplinae, quæ labore plerumq; pariuntur. Quinta est experimentalis, per quam non ipsa in se scientia sed eius habitus, quoad usum scientiæ praxinque crescit, de hac illud Luc. 2. *Iesus autem proficiebat sapientia & ætate, & gratia apud Deum & homi-*

homines. Proficiebat enim non secundum ipsum habitum sapientiae vel scientiae, sed secundum eius effectum, habitu magis magisque cum aetate se exerente & exercente: quomodo in pueris cum aetate crescere dicitur intellectus, non quod ipsa crescat intelligendi potentia, sed quod super venientibus melioribus cerebri dispositionibus vis intellectrix se magis exerat & ostendat. Ex his quinque scientiarum generibus, quatuor primis Christum ab ipso vitae exordio fuisse à spiritu S. unctum Doctores catholici asserunt. Calvinus verò, si excipias primam, Christo ex alijs relinquit nullam. At negat id Prædicans, dicitque §. 32. Calvinum Christo etiam adhuc in utero latenti, tribuere infusam beatificamque scientiam, negare autem acquisitam & experimentalem, ut in qua paulatim profecerit. Sed longè in eo à Magistri sui discedit opinione, ut iam iam demonstrabo.

CAPUT V.

In Christo Calvinistico non fuisse scientiam beatam nec infusam.

DE Caluini hoc in loco sententia agitur. Ex eo igitur ostendendum in Christo viatore mortaliq; corpore circumdato, non fuisse scientiam, quæ inest beatis. Sed nihil opus longè quæsitis, ita ratiocinamur apertè. Primo, in

M 2 quo